

[Karen Højte Jensen]

Jeg vil faktisk gerne spørge hr. Baadsgaard, om han ikke synes, det er ganske flot, at nu får vi en fordobling i forhold til det, vi havde tidligere, hvor vi havde en kvoteordning, der gav 1.500 boliger om året, og nu får vi 2.000-3.000 boliger om året. Det tror jeg i hvert fald der er mange ældre der er tilfredse med.

Birgitte Husmark (SF):

Først vil jeg gerne sige tak til Kristeligt Folkeparti, fordi de har rejst denne forespørgsel, der tvinger såvel Folketing som regering til at sætte fokus på de ældres situation.

Ældres boligforhold og ældres mulighed for pleje og hjælp er forhold, der er afhængige af den kommunale økonomi. Her i Folketinget kan vi jo vedtage nok så mange love, men hvis midlerne ikke samtidig er til stede, har vi bare gjort alle en bjørnetjeneste.

Når det er sagt, vil jeg vende mig til ministerens besvarelse. Her er et svar, der opregner alle de gode hensigter, der overhovedet kan stables på benene, og alle de rettigheder, som ældre borgere har på papiret. Der er påbegyndt ældreboliger, der er udbygget døgn- og hjemmepleje, hjemmesygeplejen ydes altid gratis osv. osv., men ministeren siger ikke et ord om, hvordan situationen i virkeligheden er.

Det er denne virkelighed, jeg gerne vil henlede Folketingets opmærksomhed på, vel vidende, at mange ældre lever og har det godt med ingen eller meget begrænset hjælp.

Men det er vores opgave at sørge for, at der er hjælp til rådighed i form af den rette bolig, den rette syge- og hjemmehjælp, når der bliver brug for det.

Først om boliger. Siden 1987, hvor Folketinget vedtog en ældreboligreform, er al støtte til plejehjemsbyggeri og beskyttede boliger ophørt. I stedet indrettes ældreboliger, hvor gamle på godt og ondt skal klare sig selv i langt større udstrækning. Det er godt, så længe man kan klare det, men konsekvensen er jo, at når man så virkelig får brug for pleje og tæt tilsyn, er der for få plejehjemspladser, og valget står imellem hospitalsindlæggelse eller en kontakt til eventuel døgnpleje.

Ministeren nævner, at der er bygget 3.200 ældreboliger over 2 år. Ministeren nævner ikke noget om det fremtidige byggeri. Derfor må jeg spørge: Er det rigtigt, som jeg har hørt, at regeringen vil fjerne 75 pct.-refusionen på kommu-

nerne renteudgifter ved finansieringen af ældreboligerne i fremtiden? For hvilken tilskyndelse vil kommunerne så have til på deres bekræftede budget at bygge det tilstrækkelige antal ældreboliger?

Et andet spørgsmål er forbedringen af de boliger, som ældre bor i og gerne vil blive boende i. I det sidste tiår er andelen af ældre mennesker over 80 år, som ikke kan forlade deres bolig, steget med 10 pct. - det har Socialforskningsinstituttet netop påvist. Her kunne der gøres noget ved at indrette elevatorer og gøre andre adgangsveje til ejendommene bedre. Slagordet: Længst muligt i eget hjem skal jo nødvendigvis være det samme som: Fanget i eget hjem.

For mange ældre er det desuden et savn, at det er så vanskeligt at komme til at bo i den kommune, de gerne vil bo i, måske nær ved børn eller i nærheden af gamle venner.

Her vil vi gerne foreslå, at der bliver givet bytteret imellem ældreboliger, hvis man i øvrigt opfylder betingelserne, så ældre borgere får samme muligheder for at flytte og bytte, som andre har.

Endelig mener SF, at der bør være bedre muligheder for at give støtte til oprettelse af fællesområder med service- og plejefunktioner over for sværere handicappede. Kan byfornyelsesloven klare det, sådan som ministeren mener?

Det helt store problem er imidlertid det stadig stigende behov for pleje såvel på plejehjem som i eget hjem. Her er det nødvendigt, at ministeren åbner øjnene og ser, hvor presset livet er for ældre, der har behov for regelmæssig pleje. Vikardækningen er skåret næsten helt væk, og på institutionerne og i hjemmeplejen er arbejdet så hårdt, at der er en helt uantagelig situation for de ansatte i mange kommuner. Resultatet er nedslidning af de ansatte og utryghed for de ældre. Alt for ofte kommer her et nyt menneske, der skal hjælpe den ældre med de mest personlige og intime forhold.

Et af de helt unacceptable problemer, der skal løses, er anbringelsen af såkaldt senile ældre mennesker. Her må og skal det danske samfund se i øjnene, at det ikke er en sygdom at blive gammel, men man kan blive plejekrævende som gammel, og det klares altså ikke uden tilstrækkeligt personale.

Midt i denne pressede situation er det et lyspunkt, at alle involverede parter har kunnet enes om de kommende uddannelser i social- og